

Tak jo (15.2.2018)

(Věnováno mé sestře ve hvězdách. Děkuju, Dalmi. Ty víš, za co.)

Tak jo. Omlouvám se a sypu si popel na hlavu. S tím hulákáním nad jarem jsem to trošku přepískla. Prostě mrzne ještě a sněží sem tam, ale to mi nikdo nevymluví, že není za dveřmi, že není cítit v každém už hřejivém slunečním paprsku, že není ve vzduchu.

Jenže ve vzduchu je taky mé šití na letošní PPM. Loňský rok jsem věnovala přípravám na změnu bydliště a po přestěhování jsem si hojila šrámy na duchu i na těle, jako Šípková Růženka jsem usnula, a zatím okolo mého zámku se posunul čas a je... no tak za minutu dvanáct, řekla bych. Hoří mi koudel, a kdo ví, jestli mi i neshoří.

A ten někdo či to něco nahoře to moc dobře ví. Tak mi naděluje to, co potřebuju, a ne to, co si lehkomyšlně přeju. Tedy zimu, aby mě to nelákalo ven, abych hezky seděla a přemýšlela a pak to vymyšlené ušila. Aby bylo. Aby nebyla ostuda.

Nevím tak úplně, jak se s tímto příkazem dne srovná to, že bych taky měla průběžně vytvářet materiál pro fotoseriál Rok v kraji víly Netřebky, ke kterému jsem se nadšeně přihlásila, i skutečnost, že jsem si objednala kolo, abych nemusela za fotkami jen chodit po svých. A že to kolo do konce týdne přijde.

Najednou toho je tolik, co je potřeba dělat a udělat, a všechno má své termíny, a co teprve, až se o svá práva přihlásí zahrada. Jde mi z toho hlava kolem a propadám panice, uff, lapám po dechu, jako když jsem se kdysi topila v Sázavě.

Ale stejně jako mě tehdy vydloubl laskavý člověk z vody a posadil mě na kámen, tak se zachytávám stébla, protože kdybych na to neměla mít sílu, tak proč by se mi to přimotalo do cesty? Spoustu svého času a energie promrhám na blbosti. A jak můžu vědět, že to neumím,

když jsem to ještě nezkusila?

Tak jo, tak jo. Tak se jaro ještě na chvíli odloží, a i kdyby ne, tak to prostě musí jít. To by bylo, aby nebylo, mumlám si, když hledám, kde co mám postrkané, protože jsem se ještě nedostala k tomu, abych si pořádně srovnala své šicí věci.

Tak jo. Jo! Chci to. Všechno to chci, šití, barvení, focení, psaní. Chci jet na kole, chci ponořit ruce do hlíny, chci si vydláždit pergolu. Chci ležet na horké zemi a žvýkat stéblo trávy. Chci bosky chodit ohněm i jinovatkou. Chci ještě trochu letět.

A nemám na to jiný čas, než ten, který je tady a teď.

Tak jo. Nádech a výdech.

Jo!

{fshare}